

БИОГРАФИИ

Пеню Киров* – първият ученик на Учителя Петър Дънов (1868-1918)

По материали от неиздадената биография на Пеню Киров от Никола Нанков по случай 100-годишнината от рождението му.

Безброй са спомените ми от онова време за прекараните часове в „Опълченска“ 66, за мили срещи със сестри и братя. На един такъв обед Учителя погледна към северната стена, на която имаше едно малко гобленче, извезано с цветя във формата на рамка за портрет, в което бе поставен портретът на брата Пеню Киров, и каза: „Той няма да идва вече на Земята“. Това беше през 1925 г. Думите на Учителя ме поразиха и накараха да разпитвам за него така Гина и други възрастни братя, които го познавах от Съборите, от лични срещи и писма.

Изминаха оттогава 40 години и когато трябваше да събирам материали за Историята на Братството и Учителя, натъкнах се и на първия ученик на Учителя – брата Пеню. Тогава отново възкръсна картината на обяда на „Опълченска“ 66 и казаното от Учителя за него. В мен се натрапи една мисъл, която не ме напусна дотогава, докато не написах всичко, което можах да събера за него. Това счетох като едно свещено задължение, тъй като само аз останах от всички ония, които чухме какво каза тогава Учителя за брат Пеню.

За личността, живота, духовната работа и опитностите на брат Пеню ще се позова на неговите лични „Тетрадчета“, както ги е записал той. В „Първо тетрадче с духовни бележки, 1912 г., принадлежащо на Пеню Киров – комисионер, гр. Бургас, ул. „Морска“ № 9“ пише:

---

* Тези биографични бележки се публикуват за първи път.

Родът на Пеню Киров

Отпреди пет поколения някъде родът ми се е преселил от село Раково в гр. Сливен – това според разправията на баща ми и баба ми, майка на баща ми. На баща ми баща му се именувал Велико, бащата на дядо ни Велико се казвал Стоян, а братът на дядо ни Велико се именувал Драган. Този Драган два пъти ходил на Света гора да се калутери, но домашните му все го връщали и най-последно против волята му го оженили, но той с булката си заедно умрели, в който ден ги венчали. Бащата пък на прадеда ни Стоян се именувал Иван.

Дядо ни Велико водил две жени. Първата му жена била от Сероуловци в Сливен, на която пък сестра ѝ я водели от Вълнаровци и по това старите са се родеели с Вълнаровци. Тази си първа жена дядо ни напуснал още преди, в първия бозгун, когато са бягали във Влашко, където я оставил. Предполага се, че тя е съгрешила против него, което е станало причина и да я напусне. След това той заклева синовете си никой да се не сношава с рода ѝ. От тази си жена дядо ни имал само един син – Теню, който аз, пишещият настоящето, запомних, защото той се помина след Руско-турската война – 1878 г. Този Теню в Сливен са го водили Теню Вълнаря, а по-късно за неговата мъдрост го прекръстили Теню Консула.

Баба ми Ана – втората жена на дядо ми Велико, от която се ражда баща ми Киров, чичо ми Иван и леля ми Мария, била Ибрикчи Стойчева, дъщеря от махалата в Сливен „Клисохор“. А дядо ми Велико изхожда от самия Сливен. Днес в тяхното място живее братовчедът ми Васил Тенев. То е близо до „Гюрчешма“, там при убилия се бирник Башев бил домът му. За подробности за рода ми да се пита стария Сава Серов, който знаел всичките – 1906 г.

В най-старите времена родът ми са го казвали в Сливен Зейбековци, което име им било дадено в една епоха, когато имало много голям глад в Сливен и околността. Та той отворил хамбарите си и давал на всички нуждаещи се, каквито и да било те – българи, турци и пр., своята помощ. Разбира се, това е правил, понеже е бил доста в състояние човек.

Още едно нещо – в нашия род са били всички много религиозни хора, дори и до бащите ни. Още има запазени в брат ми Димитър книги – ръкописи от пращадците ни, някъде от 200 години време. Книгите ръкописи са с черковно съдържание, стари книги, подвързани с дървени корици, облечени с мешин.

Баща ми и другите деца на дядо ми са се раждали в Сливен и когато били доста възрастни, се преселили в Карнобат, където пък сме раждани ние.

Майка ми е от карнобатските села, раждана в с. Петра, близо до града Силистра, когато по [след] първия бозгун са бягали в Румъния, най-вече в Бесарабия. После се върнали и останали да живеят в село Докузек, Карнобатско, гдето майка ѝ, баба Велика, се оженила за втори мъж, някой си дядо Желехчо Чорбаджи, който наистина бил много богат човек и при когото отраснала майка ми Петра. Рожденият баща на майка ми се именувал Пеню, на когото съм кръстен и аз.

По-важни събития в живота на Пеню Киров

Според майка ми на 17 юли, ден събота, съм раждан. Според баща ми на 13 или 20 юли в събота съм раждан. Излиза, че съм се родил през юли месец, но на коя дата и коя година – не е ясно. Знаино е само, че е ден събота. Според календарските изчисления и на Светчето (Часослова) излиза, че съм раждан или на 13 юли, или на 20 юли 1868 година, а най-вече на 13 юли, събота, през 1868-а, високосна година. Така щото баща ми твърдеше, че през 1865 година съм раждан, а майка ми – през 1868 година. Излиза, че посочената година от майка ми е вярна, а относително дните – посочените от баща ми дати.

1875 г., като бях на 7-годишна възраст, видях един човек да хвърчи във въздуха и после дойде при мен и ми даде два ореха. Той хвърчеше от юг към север.

През 1880 г., кога бях на 12 години, още ходех на училище, ангелите ми положиха венец по Божие поръчание. Това бе в Карнобат.

През 1883 г. за пръв път излязох на гурбет.

През 1885 г. бях доброволец в Сръбско-българската война.

През 1887 г. ме взеха за войник, а през 1890-а ме пуснаха.

В 1895 г. се ожених.

На 17 февруари 1899 г. към 4.30 сутринта в дома ми в Бургас ми се каза следното: „Ти имаш очи отгоре, ти сне миро отгоре“ и че не знам какъв съм щял да бъда во веки веков.

На 23 юли 1900 г., ден неделя, 5 часа заранта, се освободих от греха и спогребах в Христа Господа (кръстих се) в река Девния при моста на жп линията в гр. Варна от брата в Христа Господа Петър Дънов.

Михаил ми съобщи, че Бог ще ми даде Божествено богатство.

През 1902 г. от 15 януари, вторник вечерта, почнах пост от хляб, вода и всичко, без да вкусвам нещо, и преживях до 22 януари, вторник вечерта, и в 6 часа разреших. Така щото цели седем дни и нощи постих. През всичкото време продължавах да се занимавам с работата си.

През 1903-1904 години ходих да проповядвам Господа в България.

На 22 март 1903 г. към 2.30 часа след пладне се поминала сестра ми Велика в Карнобат. Преди обаче да се помине, тя видяла сън, че един като владика и синът ѝ Киро идат да я видят. А в това време аз с Киро, който бе при мен, след като получих телеграмата за смъртта ѝ, отидохме за погребението ѝ от Бургас само двама, тъй както ни видяла.

На 19 юли 1904 г. в Бургас, заранта, облякох се във „владишки“ дрехи от злато тъкани и турих сребърен кръст отгоре на дрехите върху гърдите си.

На 30 октомври 1906 г. в два часа след полунощ в с. Шипка ми казаха, че понеже ще се венчавам, „ний те прекръстихме и ти си вече Йосиф“.

На 26 септември 1906 г., полунощ, в гр. Бургас. Приеха ме за ученик в IV клас, където се предават предметите естествена история, химия и нещо... топография, но най-много ми заръчаха да изуча естествена история. В този клас продължавах до края на същия месец, тоест до последния. Казаха ми още, че

само в този клас ще продължим да се учим и ще се свърши изпитът на Св. Пантелеймон – 27 юли.

На 9 декември 1906 г. в 4.30 часа в гр. Берковица – каза ми се, че моят дух има синьозарящ цвят.

На 11 януари 1907 г. към шест часа сутринта в гр. Бургас каза ми се: „Не бой се, ти скоро ще дойдеш при нас“, тоест в онзи свят, или по-право казано, да си замина от този свят.

На 23 януари 1907 г. в 2.30 часа след полунощ в гр. Сливен, в хотел „Търговски“, стая № 10 каза ми се следующето: „Ти изгуби много, ти стана ложе за другите, ти трябваше още при първото и второ кръщение да внесеш капитала вътре и да декларираш, че ти се тури име“. Аз отговорих, че нищо не съм изгубил, и си останах спокоен в сърцето и душата. Наяве. Помолих се и казах. Дали ще разбере казаното? Чувам глас, който ми казва: „Ще“. Останах зачуден на този отговор и взех да си размишлявам кога съм закъснял. Но ето, чувам глас да казва: „Ако си закъснял, то едно време си закъснял, а не сега“. Докато размишлявах това, що ми се каза, то пожелах да ми се даде обяснение. Отговори ми се: „Чакай да се напия с вода, че тогава“.

На два пъти ми се каза, че аз съм крилат дух, тоест от предопределените. При това съобщи ми се, че моето духовно име отгоре е четверовластний Перуил.

Моят духовен водител се именува Полимен.

На 13 февруари 1907 г. в гр. Бургас, като щях да ставам заранта, видях в душата си един гълъб със зоря около него да носи едно старо книжле, на големина малко нещо по-голямо от малкото евангелие и в началото няколко листа изпокъсани. И хвърли пред мен това книжле. Това видях последователно два-три пъти.

На 14 февруари 1907 г., сряда, в 11 часа преди полунощ в гр. Карнобат, в хотел „Балкан“, като лягах, видях един особен бял гълъб с малка една закривеност отгоре на кълуна му, че държи в клюнчето си едно клонче от крилантово цвете, което клонче после се обърна на бял крилантов венец. Подир малко стояне на тази гледка всичко се изгуби.

Като ставах от сън на 3 май 1907 година, четвъртък сутрин, минаха през ума ми следующите два стиха, и то докато не съм си отворил още очите:

*Върви, върви в полето,
в буницето клето.
Не стой тук, при морето,
няма нищо вехто.*

Тях просто ми ги каза други чрез мен.

Препис из едно мое решение от 1907 г., месец май, взето между Сливен и Карнобат: 1. Какъв вид живот ще вода? – Духовен, но ще гледам да бъде той пропит от разум, осветен от Духа Святого, без да бъде уязвен от протестантско или православно мъдруване; 2. Какво ще бъде поведението спрямо жена ми? – Ако тя продължава да живее целомъдрено с мен, то аз ще гледам да я утешавам в живота, като ще имам предвид искрената любов; 3. Какво ще бъде поведението ми спрямо познатите ми? – Ще гледам да бъде по-коректно, учтиво, но ще пазя себе си от техните примки; 4. Какво ще бъде поведението ми спрямо верующите? – Ще споделям мнение само с тези, които вярват като мен и ще вярват. Протестанти и православни далеч са от мен, лицемери, самохвалковци – също; 5. Каква работа ще работя? – Или комисионерство, или търговски книговодител, или в служба.

На 27 юли, в деня на свети Пантелеймон, 1907 година, устрои се кружок духовен в гр. Бургас, на който мене избраха за председателствующия ръководител и това продължи 7 години – или до 25 юли 1914 г.

На 18 април 1911 година в 11.30 часа през нощта чух духовете да казват: „Панде офедис плини“. Това бе отговорът на един разговор, който не можах да запомня. Тълкуването според Нико А. Апостолидис е следующето: „Всички змиеобразни чисти“. Това е казано на староелински език.

Опитности

Ако човек е уверен, че истински служи Богу, то каквото зло или добро му се случува, трябва да вярва, че Господ му го отрежда.

Ако е волята му да страдаш, ще страдаш и трябва с радост да прекараш това, ако ли пък благоденстваш, то тъй ще бъде. Знай обаче, че всичко, що ти отрежда Господ – зло или добро, е за твое добро (10 февруари, 1901 г.).

На стр. 18 под заглавие „Какво е нужно човеку за украсяване на истински християнски характер“ е записал следната своя мисъл: „Първо – търпение с добър нрав и благодост. Второ – великодушие с безкористие и смиреност. Трето – искреност. Четвърто – учтивост, доброта и незлобие“.

На стр. 19 дава едно свое стихче под заглавие „Лекувай света!“:

Сърцето си разшири, с любов го напълни.

Погрешките на другите с търпение понеси,

а мъчнотиите им с любов ги заличи.

На всичките лице усмяно с искреност прояви,

а скърбите си на Исуса ти кажи.

(6 юли, сряда, 1905г., гр. Бургас)

На стр. 21 под заглавие „Бележка“ се обръща към страдающите със следната мисъл:

Сърца, сърца злочести,

колко сте вий в света?

Кой може да ви утеши,

ако към извора на любовта

с време не се обърнете вий.

(3 декември 1901 г.)

Отново в „Бележки“ – друга негова мисъл: „Както без светлина и виделина не могат плътските очи да гледат, тъй и без Божието учение, което е духовна виделина и светлина, не може да видим духовните работи, нито духовните тела“.

Стр. 23 – под заглавието „Стъпвай в мъдрост!“ на 29 октомври, събота, 1905 г. в Козлодуй записва следните мисли:

Има много злини в света, но и слабата воля е между тях.

Има много неприятели човек, но и чувствата му са между тях.

И така с жива вяра, желязна воля, правда, любов и истина ще победим всичко.

Из „Какво нещо е светът“:

По душа се делят на човеци с човеческа душа, на човеци с животинска душа, на човеци с ангелски духове и човеци със сатанински духове. Човеците с човеческа душа се познават по своето благородство на душата. Човеците с животинска душа се различават по животинския си инстинкт, както и животните. Човеците с ангелски духове се различават по своята любов към Бога и ближния и по своята чистота и трезвост в съжденията. Човеците със сатанински духове се различават по своята гордост, омраза, ненавист, себелюбие и др. такива. Затова и човеците са се разделили на племена и народи, понеже себелюбието, гордостта, омразата, ненавистта и пр. са станали причина, като се вмъкнали в човечеството посредством сатанинските духове. Успели са да покварят душата, да поробят разума, да потъпчат правдата, да потушат съвестта, да се създаде робството във всичките му видове, да се произвеждат войните, да се изгонва истината и да се заточва добродетелта. Тези откъслечни мисли имах в самотата на живота ми една вечер в хотел „Зора“ в гр. Добрич, 24 юли 1905 г.

Френологически профил

Пак в „Първо тетрадче с духовни бележки“ на стр.12 и 13 под надслов „Френологически изчисления на Пеню и Тодор“ брат Пеню е дал своята и на брат Тодор Стоименов френологична карта – измерванията на главата, лицето, тялото и ръцете по Учителя. Според нея брат Пеню е бил висок 179 см., с изправено тяло и добро устройство. С валчеста обла глава и лице. Нормална дължина на лицето – 18 см, високо чело – 6 см, малко по-високо от нормалното. Нос нормален – дълъг 5 см, дължина на брадата – 7 см, малко по-дълга от нормалната с 1 см, малко по-широка от нормалната – 6 см, веждите – 6 см, малко по-малки от нормалните с 1 см. Идеално ухо. С идеална ръка по размерите на китката и дланта, а пръстите – с едно превишаване, особено палеца. Лицето – с възчервеникав цвят, възжълти очи, възчерна коса и черни вежди. Погледнат, портретът на брат Пеню напомня библейските пророци, фрапиращ със

своята идеална глава. Чело просторно и ведро като безоблачно небе; поглед благ, галещ душата.

Когато гледам образа му, аз потъвам в един неземеен свят, свят на идеалните души, живеещи в мир, изпълнени с радост и любов, готови да отдадат живота си в жертва за другите. Гледам ли портрета му, аз виждам около му ангели, пеещи неземна музика, излъчващи светлини и хармония, и аз се пренасям в един неземеен свят, в който душата му пребивава.

Брат Пеню е бил с нормални умствени способности, душевни сили и качества, уравновесен темперамент, с много благ характер, образец на кротост и смирение, добри услуги и на жертва от любов. Трудолюбив, ученолюбив, ревнив в прилежанието на Божествените закони. Със своя мил поглед и блага реч той вдъхновявал и импулсирал душите, жадни за Словото на Любовта, Мъдростта и Истината. Жив пример, образец за подражание със своя живот на предан и изпълнителен ученик на Учителя и служител на Бога, той действително е заслужил мястото си между ония, които няма да идват вече на Земята.

Ранни години и женитба

Кой е брат Пеню, откъде идва, защо е дошъл и къде отива? Той е една велика душа, призвана от Учителя да извърши в първите години, заедно с доктор Миркович и други, подготвителната работа за неговата мисия и след това го прибират по чуден начин в света на Великите души – Махатмите, които не идват вече на Земята, освен по свое желание от голяма любов и състрадание към страдащото човечество, за да му помогнат в неговия земен път.

От родословието се вижда, че той произхожда от пет поколения религиозен род. Но самият той не бе религиозен в днешния смисъл на думата. Той бе духовен – мистик, ученик на Учителя във Великата школа на живота. В неговия път над него са бдели светли същества, водил го е Учителя. За това свидетелстват оставените от него бележки от най-ранната му възраст, когато е бил на 7 години.

Пеню Киров имал братя Димитър и Иван и сестри Велика, Анна и Марийка. Сестриникът на брат Пеню – Иван Пенев, ми писа следното за вуйчо си: „Чувал съм от майка си, която е била най-голямата му сестра и в Освободителната война е била 14-15-годишна, че вуйчо Пеню тогава е бил 7-8-годишен. След Освобождението завършва в Карнобат трети клас, или сегашен осми клас. На 15 г. бил пратен в Стара Загора да учи, откъдето избягал”. Според разказа на сестра му след това му бягство той става учител. Ако бе останал в училището, може би имаше опасност да остане между военни, което би го спънало в неговия път. Затова Небето му е помогнало да избяга и от родителите си и така свободен от най-ранната си възраст от всякакво външно влияние да намери своя път, своята мисия в живота. Това е много смела постъпка на една душа със силен характер и воля, готова в такава ранна възраст да се впусне в живота, самостоятелно да приеме най-благородната професия – учителството. След двегодишно учителстване едва седемнадесетгодишен той е неутрашим, навлязъл в живота и става доброволец в Сръбско-българската война, готов на саможертва за народ и родина.

В 1895 година се оженил за Ерифили, но не е имал деца. Осиновил сестрината си дъщеря Стойка Райнова по баща, родом от Карнобат. Тя се оженила за Атанас Шишков, родом от село Бачково, Асеновградско. Те също нямали деца. Осиновили Панайот, когото взели от яслите. Според бележките на брат Минчо Сотиров и тази женитба П. Киров е сторил, за да помогне на една страдалческа душа, защото Ерифили не е могла да го разбере през цялото време на брачния им живот поради липсата на една вътрешна духовна култура. Тя го познава в момента на заминаването му, когато вижда цялата небесна церемония – как идват ангели да придружат душата му, да я отведат в Небесните селения. Това събитие, станало пред погледа на Ерифили, ѝ отваря очите, за да види кой е бил брат Пеню и да стане в нея едно духовно пробуждане, за да може след това да се повдигне духовно с неговата помощ отгоре.

Среща на Пеню Киров с Учителя Петър Дънов

От бележките на брат Минчо Сотиров и според казаното ми от брат Жечо Панайотов излиза, че отначало брат Пеню, доктор Миркович и Козлов от Ямбол са се събирали и правили сеанси. Впоследствие Козлов се изселил извън България и като трети след него идва вече Тодор Стоименов. Твърде е възможно брат Пеню да се е запознал с Миркович посредством излизащите до 1895 г. негови две списания – „Здравословие“ и „Нова Светлина“, а от 1895 г. – списание „Виделина“, или пък с Козлов чрез книгата на Учителя „Науката и възпитанието“, на която един от разпространителите е бил брат Тодор Абаджиев от Ямбол. Абаджиев е отбелязан като разпространител на книгата в личното бележниче на Учителя, озаглавено на първата си страница „Изходна книга“, ноември 13, 1894 г. Между другото в него той си е водил и сметката за книгата „Науката и възпитанието“, и имената на лицата, които са я разпространявали. В него бележниче фигурира името на брат Тодор Абаджиев (впоследствие ръководител на Ямболското братство), м. септември, 1896 г.

Ето какво е прочел в Бургас брат Михаил Стоицев пред група братя, спомняйки си разговор с брат Минчо Сотиров за първата среща на брат Пеню с Учителя. „През 1898 г. на брат Пеню е било казано от Архангел Михаил да отиде с първия параход във Варна. Там ще има среща. Запитал с кого, как ще узнае; казано му е, че ще му се открие. Тръгва. Параходът – пред пристанището; народ, посрещачи много, той гледа и чака. По едно време съзира между навалищата един човек, на гърдите на когото стои написано на три ленти една до друга: „Аз съм този, който бях преди две хиляди години“, написано със златни букви. Запътва се към него и тръгват. Лентите се изгубват“.

Магическият кръг на България

Кръщението на брат Пеню е станало през неговата 32-годишна възраст, в която се ражда душата на съвестта, на съзнанието, бих казал на свръхсъзнанието и на космичното съзнание. След това събитие през 1900 година, на 13 август в 5 часа и нещо

сутринта архангел Михаил му съобщава, че Бог ще му даде Божествено богатство. И така, получил вече това богатство, през 1903 и 1904 година с торбичка на рамо, напълнена с духовна литература (сп. „Виделина“, романа „Безсмъртна любов“, „Стела“, „Лумен“, „Тайнството“), той тръгва пеш из страната от село на село, от паланка в паланка и от град в град, да проповядва за Господа, като се издържа изключително със свои средства, придобити с труд, оставайки верен на заветите на апостол Павел и на апостолите, дали личен пример с живота си. Тогава той е на 35 години, в разцвета на своите сили и живот. Тръгвайки от Бургас през Анхиало, Месемврия, Варна, Русе, покрай Дунава в придунавските градове Свищов, Лом, Видин, на юг към Цариброд, Кула, Берковица, Белоградчик, Трън, София, южната граница – Странджа планина, се спира в манастира „Света Параскева и Свети Пантелеймон“ край село Коджа бук, околия Карабунар, след което се завръща в Бургас. Както е казал на брат Минчо Сотиров, това пътуване му е било наредено от Небето, от Отца. С него той прави един магически кръг на България като сеятел на Божественото слово в душите на хората. Предан служител на Бога, той изпълнява Неговите поръчения и върши Волята Му. Така, опасвайки страната в един кръг, откъдето е минал, ще привлече определените от Учителя души за Веригата, за Школата.

Такива пътувания той предприема и през други години до края на живота си – проповядва Господа и разпространява духовна литература. Изнася беседи със Слово за Господа и е най-добрият помощник на Учителя в неговата мисия.

Ето и няколко извадки от негови писма до един брат за самите му пътувания: „Наскоро пристигнах в този град (Варна) и ще се бавя още около десетина дни. Откакто сме се разделили, доста мъчително прекарах, докато мина Балкана, но Господ пак не ме остави“. Писмото е от 28 февруари 1904 година, писано от Варна до брат в Чамкория. Виждаме, че и в най-суровото време през зимата, февруари месец, времето не го спира, а пеш пътува от Бургас до Варна, мъчително пътува, но нищо не го спира – той апостолски върви и върши работата, с която Бог го е натоварил,

оставил личната си работа, дом и жена. В друго писмо пише: „Колкото до работата Божия, аз съм казал и казвам, че Господ нека е делът ми. Тъй щото това за мене е щастие, ако успея нещо да поработя за Славата Божия. 26 март, 1907 г.“

Той непрекъснато е във връзка с Бога и изпълнява възложените му задачи, видно пак от писмата му: „Аз наскоро ще изляза по обиколка из България, та може към лятото да дойда и към Сливен, защото Господ наново ме въздига, та и аз ще гледам да Му бъда верен. 6 май, 1906 година“.

Началото на бургаското Братство

За председателстващ (ръководител) е бил избран брат Пеню на 27 юли 1907 г. (деня на св. Пантелеймон) и остава на тоя пост до 25 юли 1914 г., тоест 7 години. Това пише самият той в Първото си тетрадче.

Членове: Матей Попов, Деню Цанев, Тодор Стоименов, Сотир Щерев, Кънчо Стойчев с госпожата си, Георги Курустов, Никола Янев с госпожата си, Стефан Андреев с госпожата си, Илия Зурков, Мелкон Партомян, Димитър Македонски с госпожата си, Георги Давидов, Иван Славов, Иван Стоянов, Никола Колдамов, Темистокъл Янков, Александър Кръстников, Отец Никон, Кица (шивачка) и други подходящи, някои от които с госпожите си.

Посещения на членове от други кръжоци: Учителя П. К. Дънов, Т. Ив. Бъчваров, Димитър Голов, Димитър Добрев, Кортеза Стефанова, Величко Гръблашев.

На събранията на кръжока брат Пеню е изнасял написаната от него беседа върху текстове от Библията и Евангелието, грижливо написани на ръка с много красив почерк. От тях има някои запазени и досега и не са загубили своето значение. При все че е имало братя и сестри с по-голямо образование от неговото – Илия Зурков (висшист), Деню Цанев, Матей Попов и др. (със средно образование), работата изцяло е падала върху брат Пеню. Много рядко, и то като голямо изключение, е правил опит Тодор Стоименов да изнесе една-две беседи.

Някои от темите, разглеждани в кръжока през 1907/1908 година: „Признаци за идването на Исуса Христа“, „Човекът – откъде е дошъл, защо и къде отива“, „Призванието към българския народ“, „Кръщението от вода и кръщението от Духа Светаго“, „Какво нещо е смъртта и какво е животът“, „Обичайте враговете си, но не и враговете Божи“, „Да не се общува с брат, който не иска да се поправи“, „За спектъра на любовта, или анализиране на любовта“, „Гълкуване на Откровението“, „Колко книги има в Библията“, „Какво значение имат имената на Христа“.

В писмото си от 1909 г. до Димитър Добрев, ръководител на кръжока в Сливен, П. Киров му доверява един сериозен проблем в групата: „Само ще ти кажа, че дяволът се помъчи да развали кръжока ни тука, но Бог осуети замислите му, но при все това доста ни нарани“.

През същата 1909 г. Учителя е в Бургас. В събранието той отговаря на повдигнат въпрос за отношението на Духа към материята. Пеню Киров е записал в тефтерчето си обяснението на Учителя. „Отношението на Духа към материята е като причината към следствието. Причината може да е моментална, а следствието – продължително. Ефектът на причината се съди по целокупния резултат. Всяко следствие се обуславя от последици или стъпки, които са или във възходяща, или в низходяща степен. Степента е израз на действието, действието е израз на силите, силите са израз на причините. Зад причините стои причинителят. Зад причинителя стои мислителят, зад мислителя стои Изворът на всички неща. Изворът – това е Духът, водата – това е материята, причината – това е първият тласък, следствието – това са безбройните тласъци на низходящите следствия – движения.“

Задачата, която тогава са изпълнявали членовете на кръжока, е чрез индивидуалната работа за себеусъвършенстването си всеки съзнателно да работи и за повдигане на духовното ниво на семейството си, на обществото и на българския народ. Учителя лично е дал на всеки един съвет как да се подвизава и какво качество трябва да постигне по пътя на индивидуалната работа.

Всеки е получил и наряд, който съдържа библейски стихове за духовно подвизаване.

През същата 1909 г. Учителя отново е посетил Бургас, а брат Пеню в писмо до Димитър Добрев пише следното: „Г-н Дънов бе тука около 25 дни време, обучава ни и си замина“.

Брат Пеню Киров в свое писмо от 1910 г. отново споделя с Димитър Добрев: „А колкото за работата на нашия кръжок, трудим се да бъдем верни на нашите души. За членовете – доста са, едни продължават, други отхождат, други заминават другаде и пр., но изобщо взето – хвала Богу!“.

През 1911 г. Александър Кръстников разделя хората и образува втори кръжок. Верен на навика си да споделя с брат Д. Добрев събитията в Бургаския кръжок, брат Пеню Киров пише: „Що се касае за делото Божие в нас, добре си върви, но от втория кръжок хората станаха за смях на гражданите, па и отдалеч и нас за техните грехове не оставят на мира, постоянно ни искат обяснение за делата им, понеже ги считат заедно с нас. Техните аязми, кандила, икони и всички сатанински лъжи, аз не ще да ви пиша за тях, но вие сами ще чуete за това. Той раздели кръжока тука, сега види се иска да дели и вашия. Но знай, че този е един маниер на дявола – дели и владей. И как другояче би успял да хване жертвите си? Господ да съди за това!“.

Ето какви думи отправил Пеню Киров към бургаските братя, вероятно през този период: „Вие ме омъчнихте много. Защо? Аз съм впрегнат в каруца, в която всички сте се качили, тази каруца тегля към върха и трябва да гледам къде стъпвам, за да стъпвам на здраво място. А някой от вас като е слязал от каруцата, наместо да ми помогне, той застава зад нея и дърпа каруцата назад. Но аз ще нося товара, защото от Бога ми е поставен“.

През 1911 г. Учителя отново е говорил пред бургаския кръжок. Мислите, записани в тефтерчето на брат Пеню Киров, са озаглавени „Урок от П.К. Дънов“: „Божественото има два принципа – зло и добро. Първият принцип са падналите ангели. Вторият принцип са Христос с човеческите духове и ангелите. Падналите ангели са излезли от Бога, а човеческите духове – от

Бога чрез Христа. Затова и Христос не прие да помага на падналите ангели, а на човеците, защото те от него са излезли. Затова Той и човеците едно са. Христос е излязъл от сърцето на Отца. Сатана работи в ума на човеците, но и Синът работи в умовете на човеците. Лошите духове работят в сърцата на човеците, но и Светият Дух Божий работи в сърцата на човеците. Всичко това не бива едновременно. Вратата на душата е в сърцето. Сърцето е за Божията Любов. За падналите ангели може да работи само Бог Отец както намери за добре”.

Верният служител

Брат Пеню е също десницата на Учителя в неговата работа, най-верният, най-изпълнителният, затова когато Учителя трябва да възложи работа от духовен характер, възлага я на него.

В писмо от 18 септември 1913 година до един брат П.Киров пише: „Заповядано ми е още, че вместо г-на Дънова, който засега предвид народните ни работи не ще може да ни посети, то да ви заобиколя аз, което мисля в близко бъдеще да направя”.

Когато вече е имало достатъчно печатна окултна, теософска и наша литература – беседите на Учителя, комисионерската кантора на брат Пеню започва да се превръща и в книжарница. Той става първият разпространител не само в града, но и далеко от него. От запазени бележки по изпращането на беседите (първа и втора серия) през годините на излизането им (1915 и 1916) се вижда, че най-много екземпляри за пласиране е получавал брат Пеню (75 броя) и отделно сестра Величка Стойчева (35), или всичко 110 броя в Бургас. Най-много от изпращаните във всички градове. Брат Пеню и сестра Величка Стойчева са били най-ревностните разпространители на Словото на Учителя, затова пък Той им се отблагодарявал със своята голяма Любов. Книжарницата на брат Пеню се превръща и в един малък клуб, където през седмицата са наминавали нашите приятели и съмишленици на разговори и срещи, отивали са и външни лица, не само по работа, но и за да почерпят от мърдото му слово.

Заминаване от този свят

Когато брат Пеню Киров заболява през 1918 г., извиква брат Георги Куртев и брат Боян Боев, които са мобилизирани в Скопие, за да се видят. Брат Пеню беше вече на легло. Като се връщат в София двамата, брат Георги Куртев сънува, че идва брат Пеню Киров, носи един хляб и му казва: „Георге, досега този хляб аз го раздавах. Отсега нататък ти ще го раздаваш“.

Наскоро след това получава съобщение, че Пеню се поминал и не след дълго се случва така, че сънят се сбъдна и брат Георги Куртев пое неговата работа. Ние сме свързани от памети века. Идваме един след друг на Земята и така един след друг си заминаваме. Онзи, който е раздавал хляба на гладните, го предава на следващия след него, той да го раздава. Ето това е откровението на хляба Господен и за Словото Господне.

Двадесет дни след заминаването на П. Киров брат Минчо Сотиров си дошъл от фронта в отпуск. Той бил полкови командир на Трети бдински пехотен полк, намиращ се тогава на Битолския фронт на Кота 1248. Отива да се срещне с Учителя в град Варна, където е бил интерниран от тогавашната власт. Учителя го приема в стаята си в хотел „Лондон“. Брат Минчо го запитва защо така рано си заминал брата Пеню, който сега би бил много полезен за делото Божие. Учителя му отговорил: „Сега Христа няма да го разпъват, та няма защо Йосиф да бъде тук, за да го погребва“. И добавил: „Ако бе дошъл половин час по-рано, щеше да свариш тука при мен брата Пеню и брата Голов, с които се разговаряхме. Но вие може да се срещате с него. Като запеете песента „Благославяй, душе моя, Господа“, той веднага се явява и можете да си беседвате с него. Тая песен е в негова памет“.

От това изказване на Учителя се вижда най-добре кой е брат Пеню. Той е същият Йосиф от времето на Христа, за когото ни говорят евангелистите. Да видим какво казват те за него. Да вземем например Матей. Ето как описва това събитие в глава 27, стиховете от 57 до 61: „И когато стана вечер, дойде един богат човек от Ариматей на име Йосиф, който и сам беше се учил

при Исуса. Той дойде при Пилата и поиска тялото Исусово. Тогаз Пилат повели да му се даде тялото. И като взе Йосиф тялото, обви го с чиста плащеница и положи го в новия свой гроб, който бе изсякъл в камика; и като привали камик голям на гроба на вратата, отиде си". Евангелистът Марко добавя за Йосиф, че той бил „почтен един съветник“ от Ариматея, а Лука – „человек благ и праведен“, а апостол Йоан ни разказва, че „освен Йосиф (ученик Исусов, но потаен заради страха от Юдеите) дошъл с него още и Никодим (който бе дохождал от най-първо през нощ при Исус) и носеше една смес от смирна и алое до сто литра“.

В беседата „Живите извори“, държана в Бургас на 26 юни 1920 г., Учителя обяснява за посвещенията на някои от заминалите приятели: „Посветените са на степени – от 1, 2, 3, 4, 5 степен. Дядо П. Тихчев е от тях, Голов, Пеню Киров – също. Те живеят в свят на светлината“.

Ще завърша с написаното от сестра Райна Грозданова от Сливен. Тя имаше много лични опитности с Учителя и беше обещала да ги напише, а така също и опитността ѝ с брат Пеню по време на неговото заминаване. „Чуваме в Сливен, че брат Пеню Киров е доста болен. Моят брат живееше в Бургас. Събрахме се приятели и решихме, че най-удобно е аз да отида. Приготвихме от сливенци хубав букет и отпътувах. Заедно със снаха ми, жената на брат ми Минчо Сотиров, отиваме надвечер у брата. Сварихме го на легло. Поздравих го от приятелите от Сливен и му поднесох букета. Той много се зарадва, мириса го и го тури на сърцето си. Той беше наредил който отиде да го посети, вместо приказки да четете подред по един-два псалма. И ние сторихме същото. Вечерта си отидохме. На сутринта рано иде дъщеря му Стойка и събщи, че тая заран татко ѝ починал. Изненадахме се. Към обед отидохме – той вече беше положен в покоите си. Ерифили – жена му, ни посрещна плачейки с думите: „Елате да ви кажа какво стана нощес. Посреднощ той ми поиска една бяла копринена кърпа, която държах в скрина си. Аз му я подадох и той каза на всички, които се намираме около него, да напуснем, тоест да излезем навън. Всички излязоха –

дъщеря му, сестра му, а аз се сниших до леглото му и до печката и незабелязана останах там. Искях да видя какво ще прави. След малко той стана, седна на кревата, вдигна ръце нагоре и каза: „Ангел господен идва с пембе чаршаф да ме приеме. Ида, Господи!“. Вдигна си краката на леглото, легна си, покри лицето си с копринената кърпа, тури сливения букет на сърцето си, прибра ръцете си на гърдите и си замина“. Жена му много скърбеше за тия негови прояви и все плачеше и нареждаше: „Пеньо, Пеньо, светия беше, Пеньо, но аз не те познах“.

Така свърши земния си път нашият брат и старши ръководител – брат Пеню Киров.